

ÖLÜ KEDİ VE DENİZ KIZI

Mehmet Akif DUMAN

Açtım gözlerimi. Sokak lambasına bir kediyi asmışlar. Karanlıkta ışık parlıyor; ıslak, beyaz kıvılcımlar hâlinde, bozuk süt gibi derisinde. Kar hızlanmadan evvel sessizlik içinde genişleyen bir parça gölge çektik dikkatimi. Belki bir ölüdür, öylece yolun ortasına bağdaş kurmuş yahut güzel güzel karın ortasına yuvarlanmış, dili ile asfaltı yalarken kulakları ile evin çatılarındaki buzları süpüren garip bir köpektir önümdeki nesne.

Babamın öldüğü gece de böyle yumuşaktı evlerin duvarları ve camları. Bacalardan çıkan siyah dumanların üstüne basa basa aşağı inen kötürüm ruhların hep bir ağızdan ama uyum içinde söylediği ağıtların kabristana çevirdiği sokaklarda daha çok kedi, daha fazla bükülmüş direk ve daha fazla yaralı kadın olmalı.

Yavaşça elimi boynuna götürdüm. Nabzı atıyor. Ağzı gözü kan içinde. Hafifçe seslendim, kedi de seslendi. Etrafa bakındım gayriihtiyarı. Bir yerlerde saklanıp olan bitenin heyecanı ile ceplerine leblebi, çekirdek dolduran koca karıların sarkık derileri koktu bir an. Bozuk süt ve ter sivrildi, çamura ve karanlığa doğru büküldü. Bir daha sarstım, uyanmasını ihtar ettim. Araladı gözlerini. İyice açtı. Son nefesi için ağzını açacağı yerde ne var ne yok kirpiklerine dolamak ister gibi açtı gözlerini.

“Çok susadım...”

Kucakladım ıslak paltoyu. Sol bacağım sızladı. Ayak seslerim, düşen yıldızların metal çatırtıları arasında kiremit kiremit genişletti yolu. Kucacağında kadın, sol omzumda babam ve sağ omzumda ölü kedi olarak eve kadar yürüdüm.

Kanepeye bıraktım hırıltılı et parçasını. Yatağın çarşafını değiştirdim, su koydum ocağa. Her zaman cızırtısı, titremesi ve sarı yeşil mavi dalgalanması ile içime huzur veren ateş, şimdi evlerin bükülen camları gibi arkasını göstermiyor. Banyodan bir kova aldım, bir havlu, biraz sabun. Kedi, öylece küvetin içinde bekliyor. Ölü bir kedinin yıkanmak isteyeceği kimin aklına gelir ki.

Yüzünü sildim kadının. Saçlarını topladım, uzadıkça uzadılar. Gözleri mavi, kırmızı. Dudağı patlamış. Sanırım kırılmış sol eli. Ne olduğunu sormamı bekler gibi gerildi beli. Tutup yatağa götürdüm. Paltosunu çıkardım, ayakkabılarını. Bir fasıl daha sildim yüzünü.

Su kaynadı. Babam eşikten bana bakıyor. Öldüğü günkü pijama var üzerinde. Misafire ayıp olur mu iç çekmesi ile yaka hizasından açık olan düğmeleri de kapattı. Buzdolabında ne var ne yoksa çıkardım. Bir parça kurumuş sucuk ile iki yumurta kırdım. Köpüren tereyağının içinde kabarcık kabarcık uyku kokan küçük bir çocuk görür gibi oldum. Tam kapatacakken tavanın ağzını fırlayıverdi dışarı. Gözlerinin altı kararmış, ağlamaktan kırışmış parmakları. Kaşlarını çattığını görünce tavaya geri döner gibi yaptı. Acıdım kendime, üzüldüm. Boşa geçen bir hayatın en dibindeki çengelin nasıl çapa ya dönüştüğünü düşünürken yanıma geldi. Öksürdü. Sürahiye öylece dikti tepesine. Son lokmayı kan ile tükürdü:

“Ben gideyim...”

Sucukları çevirdim. Su çektim demin üstüne. Üzeri üvez ölüleri ile kaplı mutfak lambasından arta kalanların aydınlattığı güzel yüzde post post büyyen, sivri dişleri çengel dil ile birleştiren, iğne kıymık ve dikiş izi silüetleri tüten bir çift gözden çok daha fazlası vardı.

“Bir şeyler ye, gidersin. Ben götürürüm seni gideceğin yere.”

Geri döndü. Tuvalete gitti. Kapı kapanma sesi, boyası dökülmüş ağaç ve sürgü birbirine karıştı kusmuk ile. Daha çok kustu, tövbe eder gibi. Yüzü ıslak, elleri titriyor. Havlu verdim.

“Sen olmasan belki de ölmüştüm.”

Çayın demlenmesine daha günler var. Masanın, tahta sandalyelerin ve üzerinde ev resimleri olan perdenin dibine ilişiverdik. Ekmeği böldüm; peyniri, zeytini, helvayı yittim önüne.

“Biri mutlaka görürdü seni...”

Burnu kanyor hafif hafif. Yüzündeki morluklar arttı. Kırılan elinden kemikler çıkıp damarlarını parça parça keserek küçük bir çocuğun saçları gibi örecekle ve güzel bir kış günü onun sokak lambasına asılması için hazır bekleyecekler. Saçlarını topladı eli ile, gerinince beyaz beyaz kabardı göğüsleri. Bana bakıyor öylece, etrafa baktı dişlerindeki parçaları temizlerken.

“Görmezlerdi. Üstüme basıp geçerlerdi. Öyle yaptılar zaten.”

Kedi lavabodan uzattı kafasını. Banyodan buraya kadar ancak gelmiş. Tek gözü kör. Dişlerinden de birkaçı kırılmış. Acıkmış gibi de bakmıyor. Babamı arıyor gözleri. Anlamazlıktan geldim.

“Evin nerde?”

Çayı aldı eline. İki elini, on parmağını, gövdesini doladı bardağa. Birkaç zeytin çekirdeği hareket etti korku ile:

“Evim çok uzakta. Kimsem yok benim. Az evvel öldürmeye kalktılar beni.”

Kapı çalındı. Benim komşum yoktur, ev sahibim uğramaz semtime. Pencereden baktım, kimse görünmüyor. Yavaşça araladım kapıyı. Kar doldu içeri. Az geriden bir gölge. Durdu, geri döndü. İyice yaklaşıncaya seçtim yüzünü. Babam normalin iki katı kadar büyümüş. Bir azamet gelmiş çehresine:

“Gönder kızı gitsin, başına iş açacak...”

Büyüktü, tıraş köpüğü, limon kolonyası kokardı ama gözlerindeki korku, başarısızlığın daire daire içine çöreklediği göz bebekleri aynı idi.

“İyileşince gider. Yemeğini yesin hele.”

Arkamdan çiçek kokuları yayıldı. Bir sıcaklık; yumuşak, kadife kaplı bir battaniye serildi omuzlarıma:

“Kiminle konuşuyorsun?”

Kapattım kapıyı. İçerideki birkaç parça kar az sonra eriyecek. Buharlaşacak her şey. Bir varmış bir yok olacak. Birkaç derin nefes daha aldım, ellerimdeki nasırlar kaşındı tatlı tatlı.

“Balıkçı mısın sen?”

Kafamı salladım. Ağlara dolanan bir ahtapotun kollarını kendi kendine dolayıp intihar etmesi geldi gözümün önüne. Belki bir parça musiki, biraz rakı, biraz da kahkaha kadar uzağımdır babamın akıbetine. Sevindi, gülümsedi, dişleri belirdi beyaz inci gibi.

“Balığa çıkalım. Uzaklaşalım buradan.”

Elbiseleri hâlâ ıslak. Nedense benim de canım ıssızlığın ortasında sigara yakıp uzaklardaki çok uzaklardaki ışıklara, titreyen renkler altındaki gölgelerin biçimsiz saadetine imrenmek istiyordu. Bir kazak, bir pantolon verdim. Kapatmadı odanın kapısını. Öylece genişledi sırtı, sınırlarında binlerce insanın yaşadığı asırlık bir medeniyetin sonsuza kadar tapmaya niyetli olduğu devasa bir putun soğukluğu ile büküldü. Çevirdim kafamı. Odanın zemininden fırladı kedi; kuyruğu yanıyor, öfke ile sıkıyor dişlerini. Kapatım gözlerimi, küçük bir kelebeğin tüylerle kaplı kanadına dökülmüş bir damla miskin yere düşerken çıkaracağı sesi duymaya çalıştım.

“Hadi gidelim...”

Bir bere verdim, eski bir palto, eski çizmeler. Kumaşın içinde kaybolan sıcacık vücut ancak uzun, ince ve pembe ellerin muntazaman yaptığı sağa sola çekiştirmeler ile yeniden canlanıyor, durduğu vakit çalışma masasında günlerce kalsa da dumanı tütmeye devam edecek bir fincan çayın verdiği saadet ile varlığını muhafaza ediyordu. İdare lambasını aldım.

“Gidelim...”

Hava yumuşamış, zifiri karanlığın içinden düşen beyaz parçaların inerken çizdiği şekillere bir nizam gelmişti. Yeşilliğini hâlâ muhafaza eden otların daire daire birbirine geçtiği yolun yarısında koluma girdi. Olması gerekenden daha ağır, daha sert ama azami derecede sakinlik telkin edici cüsse benimle yeknesak yürüyor, sokak lambalarının bitmek üzere olduğu, denizin kıvıldandığı kıyının tuzlu, küflü ve kokmuş balık terkipli kokusunu dahi azaltıyordu. Daha da sıkı sarıldı koluma. Nefesinin buğusu harf harf çarpıyor kulaklarıma.

“Beni kaçırdılar. İstediklerini yapmayınca da dövdüler. Çok dövdüler.”

Sandalı çözdüm. Çok uzakta, belirsiz parça parça aydınlığın denizin yüzüne acemi bir çocuk hırsı ile yapıştırdığı dalga sesi bulanık. Annemin sağlığında ona görücü gitmiştik. Lamba billur kristal soluk, yerdeki halı karışık ipek desenli ve antika fincanlardaki çay acı idi. Sigara yaktım. Cızırtı ile alnıma vuran sıcak duman kaşlarıma dolandıkça genişledi deniz. Sandala bindik. Kapayıp gözlerimi kürek çekmeye başladım. Onun nefes alış verişlerini duymaya çalışıyordum. Burnundan düşen kenarı dantelli havlular; sarısı sarı, kırmızısı alacalı bulacalı çiçekler geliyor gözümün önüne. Sonra babama bazı sorular sordu kızın babası. Bana baktı tepeden. Olmaz bu iş, deyiverdi. Annesi telaşlandı kızın. Avukat namzedi damat, ayağına dolanan iple

pencereden atılacak bir balon kadar değersiz değildir der gibi öksürdü. Kürek çekmeyi sürdürdüm. Kıyı, şehir, insanlar, kabalalık; pis, bulanık ve çirkef kaplı bir fanusun içine giriverdi bir anda. Kalkacak gibi oldu babam. Annem tuttu elini. “Gençler birbirini seviyor diyecek oldu...” Paradan bahsetti babası, apartmanlardan, villalardan, arabalardan, hizmetçilerden. Karanlığın ortasında bıraktım kürek çekmeyi. Suratı küçüldü, ışık titreyerek dolaşiyor alnı ve çenesi arasında.

“Çok sessiz, değil mi?”

Kafamı salladım. O gün mutsuz döndük eve. Ertesi gün telefon etti, babasının onu zorla yurtdışına göndereceğinden bahsetti. Sabah erkenden uyandırdım Hikmet’i. Arabasını aldım, yardım lazım olur diye gelmek istedi. İki sokak ilerisinde bekledik villanın, üç sokak ilerisinde, yüzlerce mahalle gerisinde tıklıp kaldık. Gelmedi. Kapıya dayandım. Birkaç adam aldı bizi içeri, çok fena dövdüler. Sol bacağımlı kırdılar, o günden beri sızlar durur bir şey kaldırıncı. Hikmet’i de dövdüler. Kaçamadık. Bayılana kadar, gök kubbe bulutlarla kapanana kadar küfürler şimşek şimşek yağdı üstüme.

“Dönelim mi?”

Cevap vermedi. Uğuldamaya başladı deniz. Yukarı kaldırdım lambayı. Sandal boş. Etrafa bakındım. Denize düşse duyardım elbet. Adını da bilmiyordum.

“Nerdesin!” deyiverdim.

Suya dikkat kesildim sonra. Bir kabarcık, bir dalga. Denize düşse duyardım, mutlaka duyardım, diye tekrar ettim kendi kendime.

Sonra intihar ettiğini öğrendim. Annesi bana yazdığı mektubu getirdi. Birkaç kez karşılaştık onun mezarında.

“Neden kendini öldürdün! Ha! Neden kıydın canına!”

Su sessiz. Soğuk. Dibine biriken buzların içinde yüzlerce ceset var. Onların inlemeleri ile zift, katran, balçık bu deniz.

Uzandım sandala. Göğe, yıldızlara uzattım elimi; güneşten arta kalanların arasında açık bir kapı bulmaya çalıştım. O kadar düzensiz, o kadar karışık, o kadar saçma sapan ki şekillerin tertibi.

Kedi atladı sonra sandala. Küçük ağzından sular dökülüyor damla damla. Az sonra da o belirdi suyun içinde.

“Neden atladın suya? Neden cevap vermedin ben seslenince?”

Birkaç kez dalıp çıktı. Ayaklarının yerinde büyükçe bir yüzgeç. Pulları parlıyor, yanıyor... Bayağı bir denizkızı olmuş. Zarif hareketlerle dönüyor sandalın etrafında. Öksürdü kedi. Ayakları titriyor. Kalkacak gibi oldu, yavaşça uzandı gerisin geri. Karanlıkta ışık parlıyor; ıslak, beyaz kıvılcımlar hâlinde, bozuk süt gibi hâlâ derisinde.

Bacalardan çıkan siyah dumanların üstüne basa basa aşağı inen kötürüm ruhların hep bir ağızdan ama uyum içinde söylediği ağıtların kabristana çevirdiği sokaklar görünmüyor artık. Suya baktım, onun güzel uzun saçlarına. Uzun, kemiksiz gövdesi nasıl da güzel şekillerle dönüyor. Yavaşça uzandım suya. Okulu bıraktığım gün, babamın gözlerimin önünde ölüşü, zehirlenen kedimiz... Hepsi birikip sis gibi çöktü üstüme.

Yavaşça suya uzandım, bıraktım gövdemi. Soğuk soğuk yumuşadı saçlarım. Açtım kollarımı, uzaklaşan ay ışığının önünde beliren o güzel yüze baktım sarmaş dolaş. Ayaklarım yukarıda, daha sessiz, daha acısız, daha huzur dolu ve sonsuz içinde kucakladı beni. Kapattım gözlerimi.